

Niedziela Palmowa C

*Ojczy, przebacz im,
bo nie wiedzą co czynią. (Łk 23,34)*

Pamiętka wjazdu Chrystusa do Jerozolimy

Ewangelia

Łukasz 19,28-40

Jezus ruszył na przedzie zdążając do Jerozolimy. Gdy przyszedł w pobliże Betfage i Betanii, do góry zwanej Oliwną, wysłał dwóch spośród uczniów, mówiąc: "Idźcie do wsi, która jest naprzeciwko, a wchodząc do niej, znajdziecie ośłę uwiązane, którego nikt jeszcze nie dosiadł. Odwiążcie je i przyprowadźcie tutaj. A gdyby was kto pytał, dlaczego odwiązujecie, tak powiecie: 'Pan go potrzebuje'". Wyśłani poszli i znaleźli wszystko tak, jak im powiedział. A gdy odwiązywali ośłę, zapytali ich jego właściciele: "Czemu odwiązujecie ośłę?" Odpowiedzieli: "Pan go potrzebuje". I przyprowadzili je do Jezusa, a zarzuciwszy na nie swe płaszcze, wsadzili na nie Jezusa. Gdy jechał, słali swe płaszcze na drodze. Zbliżał się już do zbocza Góry Oliwnej, kiedy całe mnóstwo uczniów poczęło wielbić radośnie Boga za wszystkie cuda, które widzieli. I wołali głośno: "Błogosławiony Król, który przychodzi w imię Pańskie. Pokój w niebie i chwała na wysokościach". Lecz niektórzy faryzeusze spośród tłumu rzekli do Niego: "Nauczycielu, zabroń tego swoim uczniom". Odrzekł: "Powiadam wam, jeśli ci umilkną, kamienie wołać będą".

Msza

Pierwsze czytanie

Izajasz 50,4-7

Pan Bóg mnie obdarzył językiem wymownym, bym umiał przyjść z pomocą strudzonemu przez słowo krzepiące. Każdego rana pobudza me ucho, bym słuchał jak uczniowie. Pan Bóg otworzył mi ucho, a ja się nie oparłem, ani się nie cofnąłem. Podałem grzbiet mój bijącym i policzki moje rwącym mi brodę. Nie zasłoniłem mej twarzy przed zniewagami i opluciem. Pan Bóg mnie wspomaga, dlatego jestem nieczuły na obelgi, dlatego uczyniłem twarz moją jak głaz i wiem, że wstydu nie doznam.

Drugie czytanie

Filipian 2,6-11

Chrystus Jezus istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stawszy się podobnym do ludzi. A w tym co zewnętrznie uznany za człowieka, uniżył samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci, i to śmierci krzyżowej. Dlatego też Bóg wywyższył Go nad wszystko i darował Mu imię ponad wszelkie imię, aby na imię Jezusa zgięło się każde kolano istot niebieskich i ziemskich, i podziemnych, i aby wszelki język wyznał, że Jezus Chrystus jest Panem ku chwale Boga Ojca.

Ewangelia

Łukasz 22,14 – 23,56

Ostatnia Pascha

Gdy nadeszła pora, Jezus zajął miejsce u stołu, a z Nim Apostołowie. Wtedy rzekł do nich: "Gorąco pragnąłem spożyć tę Paschę z wami, zanim będę cierpiał. Albowiem powiadam wam: Już jej spożywać nie będę, aż się spełni w królestwie Bożym". Potem wziął kielich i odmówiwszy dziękczynienie, powiedział: "Weźcie go i podzielcie między siebie; albowiem powiadam wam: odtąd nie będę już pił z owocu winnego krzewu, aż przyjdzie królestwo Boże".

Ustanowienie Eucharystii

Następnie wziął chleb, odmówiwszy dziękczynienie połamał go i podał, mówiąc: "To jest Ciało moje, które za was będzie wydane: to czyńcie na moją pamiątkę." Tak samo i kielich po wieczerzy, mówiąc: "Ten kielich to Nowe Przymierze we Krwi mojej, która za was będzie wylana.

Zapowiedź zdrady

Lecz oto ręka mojego zdrajcy jest ze Mną na stole. Wprawdzie Syn Człowieczy odchodzi według tego, jak jest postanowione, lecz biada temu człowiekowi, przez którego będzie wydany". A oni zaczęli wypytywać jeden drugiego, kto by mógł spośród nich to uczynić.

Spór o pierwszeństwo

Powstał również spór między nimi o to, który z nich zdaje się być największy. Lecz On rzekł do nich: "Królowie narodów panują nad nimi, a ich władcy przyjmują nazwę dobroczyńców. Wy zaś nie tak macie postępować. Lecz największy między wami niech będzie jak najmłodszy, a przełożony jak sługa. Któż bowiem jest większy? Czy ten, kto siedzi za stołem, czy ten, kto służy? Czyż nie ten, kto siedzi za stołem? Otóż Ja jestem pośród was jak ten, kto służy. Wyście wytrwali przy Mnie w moich przeciwnościach. Dlatego i Ja przekazuję wam królestwo, jak Mnie przekazał je mój Ojciec: abyście w królestwie moim jedli i pili przy moim stole oraz żebyście zasiadali na tronach, sądzili dwanaście pokoleń Izraela.

Obietnica dana Piotrowi

Szymonie, Szymonie, oto szatan domagał się żeby was przesiać jak pszenicę; ale Ja prosiłem za tobą, żeby nie ustała twoja wiara. Ty ze swej strony utwierdzaj swoich braci". On zaś powiedział: "Panie, z Tobą gotów jestem iść nawet do więzienia i na śmierć". Lecz Jezus odrzekł: "Powiadam ci, Piotrze, nie zapieje dziś kogut, a ty trzy razy wyprzesz się tego, że Mnie znasz".

Chwila walki

I rzekł do nich: "Czy brak wam było czego, kiedy was posyłałem bez trzosa, bez torby i bez sandałów?" Oni odpowiedzieli: "Niczego". Mówił dalej: "Lecz teraz kto ma trzos, niech go weźmie; tak samo torbę; a kto nie ma, niech sprzeda swój płaszcz i kupi miecz. Albowiem powiadam wam: to, co jest napisane, musi się spełnić na Mnie: Zaliczony został do złoczyńców. To bowiem, co się do Mnie odnosi, dochodzi kresu". Oni rzekli: "Panie, tu są dwa miecze". Odpowiedział im: "Wystarczy".

Modlitwa i trwoga konania

Potem wyszedł i udał się, według zwyczaju, na Górę Oliwną: towarzyszyli Mu także uczniowie. Gdy przyszedł na miejsce, rzekł do nich: "Módlcie się, abyście nie ulegli pokusie". A sam oddalił się od nich na odległość jakby rzutu kamieniem, upadł na kolana i modlił się tymi słowami: "Ojcze, jeśli chcesz, zabierz ode Mnie ten kielich. Jednak nie moja wola, lecz Twoja niech się stanie." Wtedy ukazał Mu się anioł z nieba i umacniał Go. Pogrążony w udręce jeszcze usilniej się modlił, a Jego pot był jak gęste krople krwi, sączące się na ziemię. Gdy wstał od modlitwy i przyszedł do uczniów, zastał ich śpiących ze smutku. Rzekł do nich: "Czemu śpicie? Wstańcie i módlcie się, abyście nie ulegli pokusie".

Pojmanie Jezusa

Gdy On jeszcze mówił, oto zjawił się tłum. A jeden z Dwunastu, imieniem Judasz, szedł na ich czele i zbliżył się do Jezusa, aby Go pocałować. Jezus rzekł do niego: "Judaszu, pocałunkiem wydajesz Syna Człowieczego?" Towarzysze Jezusa widząc, na co się zanosi, zapytali: "Panie, czy mamy uderzyć mieczem?" I któryś z nich uderzył sługę najwyższego kapłana, i uciął mu prawe ucho. Lecz Jezus powiedział: "Przestańcie, dosyć." I dotknąwszy ucha, uzdrowił go. Do arcykapłanów zaś, dowódców straży świątynnej i starszych, którzy wyszli przeciw Niemu, Jezus rzekł: "Wyszliście z mieczami i kijami jak na zbójcę? Gdy codziennie bywałem u was w świątyni, nie podnieśliście rąk na Mnie, lecz to jest wasza godzina i panowanie ciemności".

Zaparcie się Piotra

Schwytali Go więc, uprowadzili i zawiedli do domu najwyższego kapłana. A Piotr szedł z daleka. Gdy rozniecili ogień na środku dziedzińca i zasiedli wkoło, Piotr usiadł także między nimi. A jakaś służąca, zobaczywszy go siedzącego przy ogniu, przyjrzała mu się uważnie i rzekła: "I ten był razem z Nim". Lecz on zaprzeczył temu, mówiąc: "Kobieto, nie znam Go". Po chwili zobaczył go ktoś inny i rzekł: "I ty jesteś jednym z nich". Piotr odrzekł: "Człowieku, nie jestem". Po upływie prawie godziny jeszcze ktoś inny począł zawzięcie twierdzić: "Na pewno i ten był razem z Nim; jest przecież Galilejczykiem". Piotr zaś rzekł: "Człowieku, nie wiem, co mówisz". I w tej chwili, gdy on jeszcze mówił, kogut zapiał. A Pan obrócił się i spojrzał na Piotra. Wspomniał Piotr na słowo Pana, jak mu powiedział: Dziś, zanim kogut zapieje, trzy razy się Mnie wyprzesz. Wyszedł na zewnątrz i gorzko zapłakał.

Jezus wyszydzony

Tymczasem ludzie, którzy pilnowali Jezusa, naigrywali się z Niego i bili Go. Zastłaniali Mu oczy i pytali: "Prorokuj, kto Cię uderzył". Wiele też innych obelg miotali przeciw Niemu.

Wobec Wysokiej Rady

Skoro dzień nastał, zebrała się starszyczna ludu, arcykapłani i uczeni w Piśmie i kazali przyprowadzić Go przed swoją Radę. Rzekli: "Jeśli Ty jesteś Mesjasz, powiedz nam". On im odrzekł: "Jeśli wam powiem, nie uwierzycie Mi, i jeśli was zapytam, nie dacie Mi odpowiedzi. Lecz odtąd Syn Człowieczy siedzieć będzie po prawej stronie Wszechmocy Bożej". Zawołali wszyscy: "Więc Ty jesteś Synem Bożym?" Odpowiedział im: "Tak. Jestem Nim". A oni zawołali: "Na co nam jeszcze potrzeba świadectwa? Sami przecież słyszeliśmy z ust Jego".

Jezus przed Piłatem

Starsi ludu, arcykapłani i uczeni w Piśmie powstali i poprowadzili Jezusa przed Piłata. Tam zaczęli oskarżać Go: "Stwierdziliśmy, że ten człowiek podburza nasz naród, że odwodzi od płacenia podatków Cesarowi i że siebie podaje za Mesjasza-Króla". Piłat zapytał Go: "Czy Ty jesteś królem żydowskim?" Jezus odpowiedział mu: "Tak, Ja nim jestem". Piłat więc oświadczył arcykapłanom i tłumom: "Nie znajduję żadnej winy w tym człowieku". Lecz oni nastawali i mówili: "Podburza lud, szerząc swą naukę po całej Judei, od Galilei, gdzie rozpoczął, aż dotąd". Gdy Piłat to usłyszał, zapytał, czy człowiek ten jest Galilejczykiem. A gdy się upewnił, że jest spod władzy Heroda, odesłał Go do Heroda, który w tych dniach również przebywał w Jerozolimie.

Jezus przed Herodem

Na widok Jezusa Herod bardzo się ucieszył. Od dawna bowiem chciał Go ujrzeć, ponieważ słyszał o Nim i spodziewał się, że zobaczy jakiś znak, zdziałany przez Niego. Zasypał Go też wieloma pytaniami, lecz Jezus nic mu nie odpowiedział. Arcykapłani zaś i uczeni w Piśmie stali i gwałtownie Go oskarżali. Wówczas wzgardził Nim Herod wraz ze swoją strażą; na pośmiewisko kazał ubrać Go w lśniący płaszcz i odesłał do Piłata. W tym dniu Herod i Piłat stali się przyjaciółmi. Przedtem bowiem żyli z sobą w nieprzyjaźni.

Jezus ponownie przed Piłatem

Piłat więc kazał zwołać arcykapłanów, członków Wysokiej Rady oraz lud i rzekł do nich: "Przywiedliście mi tego człowieka pod zarzutem, że podburza lud. Otóż ja przesłuchałem Go wobec was i nie znalazłem w Nim żadnej winy w sprawach, o które Go oskarżacie. Ani też Herod, bo odesłał Go do nas; a oto nie popełnił On nic godnego śmierci. Każę Go więc wychłostać i uwolnię".

Jezus odrzucony przez swój naród

A był obowiązany uwalniać im jednego na święta. Zawołali więc wszyscy razem: "Strać Tego, a uwolnij nam Barabasa". Był on wtrącony do więzienia za jakiś rozruch powstały w mieście i za zabójstwo. Piłat, chcąc uwolnić Jezusa, ponownie przemówił do nich. Lecz oni wołali: "Ukrzyżu, ukrzyżuj Go". Zapytał ich po raz trzeci: "Cóż On złego uczynił? Nie znalazłem w Nim nic zasługującego na śmierć. Każę Go więc wychłostać i uwolnię". Lecz oni nalegali z wielkim wrzaskiem, domagając się, aby Go ukrzyżowano; i wzmagaly się ich krzyki. Piłat więc zawyrokował, żeby ich żądanie zostało spełnione. Uwolnił im tego, którego się domagali, a który za rozruch i zabójstwo był wtrącony do więzienia; Jezusa zaś zdał na ich wolę.

Droga krzyżowa

Gdy Go wyprowadzili, zatrzymali niejakiego Szymona z Cyreny, który wracał z pola, i włożyli na niego krzyż, aby go niósł za Jezusem. A szło za Nim mnóstwo ludu, także kobiet, które zawodziły i płakały nad Nim. Lecz Jezus zwrócił się do nich i rzekł: "Córki jerozolimskie, nie płaczcie nade Mną; płaczcie raczej nad sobą i nad waszymi dziećmi! Oto bowiem przyjdą dni, kiedy mówić będą: Szczęśliwe niepłodne łona, które nie rodziły, i piersi, które nie karmiły. Wtedy zaczną wołać do gór: Padnijcie na nas; a do pagórków: Przykryjcie nas! Bo jeśli z zielonym drzewem to czynią, cóż się stanie z suchym?" Prowadzono też dwóch innych, złoczyńców, aby ich z Nim stracić.

Ukrzyżowanie

Gdy przyszedli na miejsce, zwane Czaszką, ukrzyżowali tam Jego i złoczyńców, jednego po prawej, drugiego po lewej Jego stronie. Lecz Jezus mówił: "Ojcze, przebacz im, bo nie wiedzą co czynią". Potem rozdzielili między siebie Jego szaty, rzucając losy.

Wyszydzenie na krzyżu

A lud stał i patrzył. Lecz członkowie Wielkiej Rady drwiąco mówili: "Innych wybawiał, niechże teraz siebie wybawi, jeśli On jest Mesjaszem, Wybrańcem Bożym". Szydzili z Niego i żołnierze; podchodzili do Niego i podawali Mu ocet, mówiąc: "Jeśli Ty jesteś królem żydowskim, wybaw sam siebie". Był także nad Nim napis w języku greckim, łacińskim i hebrajskim: To jest król żydowski.

Dobry łotr

Jeden ze złoczyńców, których tam powieszono, urągał Mu: "Czy Ty nie jesteś Mesjaszem? Wybaw więc siebie i nas". Lecz drugi, karcąc go, rzekł: "Ty nawet Boga się nie boisz, chociaż tę samą karę ponosisz? My przecież – sprawiedliwie, odbieramy bowiem słuszną karę za nasze uczynki, ale On nic złego nie uczynił". I dodał: "Jezu, wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego królestwa". Jezus mu odpowiedział: "Zaprawdę powiadam ci: Dziś ze Mną będziesz w raju".

Śmierć Jezusa

Było już około godziny szóstej i mrok ogarnął całą ziemię aż do godziny dziewiątej. Słońce się zaćmiło i zasłona przybytku rozdarła się przez środek. Wtedy Jezus zawołał donośnym głosem: "Ojcze, w Twoje ręce powierzam ducha mego". Po tych słowach wyzionął ducha.

Po śmierci Jezusa

Na widok tego, co się działo, setnik oddał chwałę Bogu i mówił: "Istotnie, człowiek ten był sprawiedliwy". Wszystkie też tłumy, które zbiegły się na to widowisko, gdy zobaczyły, co się działo, wracały bijąc się w piersi. Wszyscy Jego znajomi stali z daleka; a również niewiasty, które Mu towarzyszyły od Galilei, przypatrywały się temu.

Pogrzeb Jezusa

Był tam człowiek prawy i sprawiedliwy, imieniem Józef, członek Wysokiej Rady. Nie przystał on na ich uchwałę i postępowanie. Był z miasta żydowskiego Arymatei, i oczekiwał królestwa Bożego. On to udał się do Piłata i poprosił o ciało Jezusa. Zdjął je z krzyża, owinął w płótno i złożył w grobie, wykutym w skale, w którym nikt jeszcze nie był pochowany. Był to dzień Przygotowania i szabat się rozjaśniał. Były przy tym kobiety, które z Nim przyszły z Galilei. Obejrzały grób i w jaki sposób zostało złożone ciało Jezusa. Po powrocie przygotowały wonności i olejki; lecz zgodnie z przykazaniem zachowały spoczynek szabatu.

Otworzyć

Niedziela palmowa jest bramą do Wielkiego Tygodnia. Wraz z nią rozpoczyna się świętowanie kulminacyjnego punktu roku kościelnego. Ona łączy wywyższenie Pana, które jest widoczne w radosnym i uroczystym wjeździe do Jerozolimy, z ponizieniem, które swój wyraz znajduje w wydarzeniach Męki.

Nasze życie składa się z dobrych stron, z pięknych dni, z radości, świętowania i radosnego śpiewu – jak możemy tego doświadczyć i stać się współuczestnikami na początku spotkania liturgicznego. Ono składa się jednak także z ciężarów, z cierpienia i śmierci, z doświadczeń słabości i winy – o tym mówi Pasja.

Z gałęziami palmowymi w dłoniach towarzyszymy Chrystusowi i obwołujemy Go królem świata. Jako Jego uczennice i uczniowie jesteśmy zaproszeni do wysławiania Boga i dziękowania Mu za wszelkie dobro i piękno, których doświadczyliśmy dzięki Jezusowi. Jednocześnie jesteśmy przekonani o Jego obecności na wszystkich drogach naszego życia – zarówno, gdy jesteśmy radosni i szczęśliwi, a także gdy wypełniają nas wątpliwości i zwątpienie. On towarzyszy nam nawet tam, dokąd nikt inny pójść z nami nie może; gdzie ogarnia nas śmierć. Te zielone gałęzie mogą stać się wyrazem naszej nadziei, że miłość Boga udziela również nam mocy w cierpieniu, oraz że jest ona silniejsza niż wszelka śmierć. W zieleni gałęzi i wysławianiu możemy wychwalać dzisiaj Jezusa jako tego, który nie pozostał umarły i jako tego, który również nas nie opuści w śmierci.